

II.

Дойде есенъ и ученицитѣ отново напълниха класната стая на селското училище. Ала този път тѣ завариха въ него новъ слуга — единъ старецъ съ дълга бѣла брада.

Всички се трупаха около него и се мъчиха да отгатнатъ да ли е веселъ и шеговитъ като миналогодишния, или е гнѣвливъ и намусенъ. Скоро малкитѣ русначета се убѣдиха, че старецътъ е много веселъ и разговорливъ човѣкъ.

Миналогодишниятъ ги събираше около себе си на двора, а този — въ стаята: всички насѣдали на чиноветѣ си мирно съ отворени уста слушаха да имъ разказва чудни приказки за стари врѣмена и за патилата си прѣзъ Руско турската война.

Отъ него тѣ научили за Плѣвенскитѣ битки и за плѣняването му отъ турцитѣ.

— Отъ гдѣ знаешъ толкова много нѣща? го запитваха често ученицитѣ.

— Отъ слушане и гледане, отговаряше той съ тѣга на душата си, защото не знаеше ни да чете, ни да пише.

III.

Щомъ учителятъ започне уроцитѣ, дѣдо Сава — тъй се нарича слугата, почиства това онова изъ коридора и се изправя тихо прѣдъ вратата на класната стая и слуша съ голѣмо внимание уроцитѣ на учителя. На вратата има стъклено прозорче, та учителятъ добръ вижда не позволеното подслушване на дѣда Сава. Много пѣти учителятъ мислѣше да го смѣри за тази му постѣпка, но се срамуваше отъ старческитѣ му години.